



5. szám.
Sept. 29-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra **2 ft. 10 kr.** uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utcaza 4-dik szám.

VII. kötet.

ISKOLÁBA JÁRJ KIS FIAM.

Iskolába járj kis fiam . . .
Tanuld az igaz hitvallást :
Tanuld meg, hogy Isten nevét
Soha hiába föl ne vedd,
Mert a kik ezt cselekedték
Azokat Isten elhagyá.
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam,
Tanuld a philosophiát,
Tanuld meg, hogy a más kárát
Ugy híják, hogy „a priori“
De ha magunkén tanulunk,
Ez az „a posteriori.“
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam.
Tanuld szépen az ethicát
Tanuld meg, hogy e világon
Egy lat napfényes igazság,
Többet nyom, és több kincset ér,
Mint ezer mázsa hatalom.
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam.
Tanuld az arithmeticát :
Tanuld meg, hogy ha kettőből
Hármat kivonsz; ott marad egy.
És azt úgy híják, hogy „minus“
És abból „plus“ soha sem lesz,
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam,
Tanuld meg a históriát,
Hősök, bölcsék, koronás fők
Története oly érdekes.
Teljes tele tanúsággal,
Hogy nőtték meg, hogy multak el,
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam.
Tanuld meg a dynamicát,
Tanuld meg, hogy a ki nehéz
Követ hajít az égre fel,
Akár milyen magasra megy.
Fejére az meg visszahull.
Iskolába járj kis fiam.

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

Iskolába járj kis fiam.
Tanuld meg a kemiából;
Aranyvá csak a vas válik,
S a földműves veréjteke,
Macskaezüstből nemes ércz
S kutyából szalonna — nem lesz.
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam.
Agriculturát is tanulj.
Tanuld meg, hogy ki roszt magot
Vet, az gonosz kalászt arat.
S ki jó gazda, a jó lovat
Zabbal tartja, nem ostorral,
Iskolába járj kis fiam.

Iskolába járj kis fiam.
Tanulj mindent összevissza,
Mert nincsen olyan tudomány,
A minek hasznát ne vennéd
S meg ne bánnád úrkorodban
Hogy ha jól meg nem tanultad.
Iskolába járj kis fiam.

K-s M-n.

DUMAS SÁNDOR PAPA UTINAPLÓJA MAGYARORSZÁGRÓL.

Bocsánat szerkesztő barátom, hogy utleírásomat most ezúttal abban kell hagynom: mentsem ki a közönség előtt. (Hogy fognak örülni rajta! Szerk.) De sietnem kell Garibaldi barátomhoz; a ki most már nem tudja, hogy mit csináljon nálam nélkül? ki kell segítenem a zavarából. Tudja ön, hogy az én tanácsom nélkül nem szokott semmihez fogni. Tehát sietek hozzá. (Nem tartóztatjuk. Szerk.) Inkább folytassa ön helyettem ezt a naplót. (De isz azt nem teszem. Szerk.) Egy pár igen jó adatot adhatok; a miből az ön jelentéktelen talentuma csinálhatna valamit. Például egy szép gitanissáról holmi érdekes aventüreöket, a ki egyenesen *Hunyady Lászlónak* a *niece*-e. (Erkel operájának ugye? Szerk.) Aztán meg a „huszár-ország“-ról, melyet szinte beutaztam, a hol azok a hirhedett houssardok teremnek, a kik a háborúban ezzel a jelszóval rohannak: „tes reins,

tes tétes!“ (olvasd teremtetét) a mi annyit tesz francziául, hogy „leütöm a vesédet, meg a fejedet!“ Lássá ezt is én fedeztem fel. Igen szép lesz ezen a phrason kezdeni: „valahányszor egy huszár születik, ugyanekkor egy paripa is jó a világra: huszár és paripa együtt nőnek fel, s azontul elválhatatlanok stb. (Hej ménkü vén gebe lehet már akkor az a paripa, mire a huszár sorozás alá kerül! Szerk.)

No hát adieu szerkesztő barátom; sietek, már harmadikat csöngetnek, a hajó vár, Garibaldi vár, Napoleon vár, az armádiák várnak, az egész világ története megakad, ha én ott nem vagyok. Megbocsásson; de ez elébb való. A revoir! „Philippinél találkozunk!“ Azt mondta Brutus Caesárnak. (Ha nem Caesar mondta Brutusnak.)

Önnek jó akarója. A. D. pére.

HOGYAN LÁTTÁK A SOMOGYIAK A MAJMOT.

Az én kedves urambátyám nemzeti Prüsszögi urnak minden lehangoltsága mellett is megvolt az a nemes oldala, hogy gyapjút személyesen szokta Pesten eladni, s az árát legtöbnyire a Komlóban el is költeni; egy ily gyapjút vásár alkalmával épen Pesten látjuk őt egyik közeli rokonánál, hol a számára kényelemmel butorzott szobájában iszonyúan öblös pipájából épen füstölgeti a szulokit. — Meg volt pedig az a szokása is urambátyámnak, hogy gyapjút felszalittatására mindig két somogyi embert foga-

dott fuvarosnak. — A vásár előtti napon tehát fuvarosai is megérkezvén, a már eladott gyapjút illető helyére lerakták. Fuvarosaink tehát elindultak Pestet megnézni, s mivel majmot még soh'sem láttak, feltették magukban, hogy ez alkalommal bármi árért, de megnézik akár hol. A mint így parasztjaink ögyelegnének a népes utcákon, egyszer csak megállám az egyik s oldalba döfi pajtását eme szavakkal:

— Hé saugor néje kee, nini majom ám az oda feő.

A mint pajtása is felnézne, látja hasonlóul, hogy egy ház 3-dik emeleti ablakából egy szakálás úr veres török háziföveggel lenéz az utcára. — Fuvarosaink alkalmasint azon urat majomnak gondolták.

— Megájjon csak kee saugor, majd én egészem mingyá! — mond az észrevevő, s a ház előtt megállva bámulják a kinéző urat, ez tehát feltartja a kezét s rákiált a vélt majomra: — „zsi zsi.“

— Deje nem ejjed ám az eg sógor, — mond a másik — eg szokott ám a má.

Természetes, hogy a fent lenéző úr figyelme kikerülni látszott az alatt álló parasztok felkiáltását s csak akkor vette észre eme játékot, midőn a két paraszt, hol egyik, hol másik ijesztgetni kezdék újra a majomnak vélt urat. — Ekkor a veres sapkás úr behuzván fejét, hamar leszalasztja inását az alatt álló parasztokért, kik is az inással felmentek, iszonyu bámulással ráismertek urambátyámra.

— Hát kendtek mit maskuráznak itt az emberrel, mi? — kérdé urambátyám, el nem titkolhatván felindulását.

— Megkeirem egész átossággal a nemzetes tekintetes urat, mi bizony csak hát azt gondoltuk, hogy majom volt itt ez ablakban, nem igaz saugor! éippen úgy neizett ki, mint a tekeintetes úr itt ni?

— No jól van, — monda urambátyám, — ha ti csakugyan majmot akartok látni, hát ime, — kivön zsebéből két darab ezüst huszast, — itt van; s ezzel menjetek az átelleni házhoz, ott csengessetek s majd ott fogtok majmot látni; hanem előre kell fizetni, értitek-e?

— Értjük igen is, — felelének s szépen megkövetvén urambátyámat, siettek az átelleni házhoz majmot látni.

Lakott pedig azon házban egy tisztességes özvegy Meindeinszeinekkerné asszony-ság, ki is itt rejtegeti 50 éves házassága legdrágább 3 gyümölcsét a világ gunyos nyelve elől, kik az igaz, már vagy 35-ször érték meg az utolsó farsangot, de összebeszélésök következtében még eddig mindig hiven megtartá a pártát. — A mint parasztjaink a házhoz érének, az egyik azonnal iszonyúan csengetett, megnyilt a ház ajtaja, s azon egy a már említett nymphák közül kijövén, oly hangon, melyhez a csalogány hangja csak szurok, kérdé :

— Was wollen Sie hier? — s vissza befelé szaladt, midőn a madamenak csak nem ájtultan karjai közé veté magát, s midőn a megrémült madame hasonlólag kérdi :

— Ich bitte meine Herren, was wollen Sie hier in dem Haus?

Fuvarosaink levevék kalapjokat, s az egyik csakugyan felszólal :

— Megkérem egész átossággal a tekintetes majmosné asszonyt, mi bizony csak a majmokat jövének megnézni, — s azzal mindegyik odanyujtá alázatosan ezüsthuzását. Asszonyunk azonban, hihető nem első eset lehetett, átvevé a huszasokat, az ajtót azonban reájuk zárta, s azzal befelé menvén, hitta a majomnézőket; de mily nagy volt meglepetésök, midőn a madame Meindeinszeinekkerné egy két águ özláborkorbácsal nyakba fejbe döngette őket, kinek segítségére még a 3 matrona is eljött. „Du verfluchter Petjár esz Sifänen, ich wer euch Affen geben.“ — Még mindig ütötték volna szegény majomnézőket, ha egyiknek nem sikerül az ajtót kifeszíteni, s azon mindkettőnek kiugrani.

Nagyot fujt a két megcsalatott, midőn az



egyik, ki előbb nyéré eszméletét, kérdé pajtását :

— Ugy-e saugor, kell e majom?

-- Deisz komám, azt az argillusát annak a

némzetes urnak, az ugyan egnézette velünk a majmót, hogy verje meg őket a taszári menkő. Urambátyám az ablakból nézte a küzdőket, s annyit nevetett, hogy azonnal elérte a csuklás, nem is hagyta el addig, míg a komlóban el nem

Gonosz a világ.

A mikor még a krinolinnak, meg a veres bankónak híre sem volt, akkoron az Ipoly kacskaringós partjától alig egy órajárásnyira lakott vala egy mogorva külsejű házban, melyet a palócok kastélynak neveztek, tisztes agglégénységben Fösvényesi. Ki miután ifjúságában az öröm serlegét fenéig kiürítette vala, fogadást tön, hogy páratlanságban tölti el hátralevő napjait a rokonok nagy öröme. És fogadását dicsően megtartotta, már pedig az nagy virtus; mert az 50 éven tuli agglégény, ha másban nem, okvetlen a szakácsnéjában képzeli feltalálhatni a hiányzó oldalbordát.

Egyszer Fösvényesi érezni kezdte vala az ölé egyformaság kinjait, bár nagy vala öröme eddigelé a penészes tallérok szárítgatása, uzsora-gescheftekben stb. mással is akarta vala fűszerezni a drága életet. Bekövetkeztek az unalmas hosszú esték, mit tegyen? Könyvtára nem volt, hogy olvasással ölje el az időt, mert mint ő szokta mondani; haszontalan irkafirkákra nem pazarolja pénzét. A dohánytól futott; mert gyenge idegzetei valának. Olykor leült íróasztala mellé, állvánja legfelsőbb emeletében, hol a gondolatok tanyáznak, keresett valamit, de zordonabb volt az, mint a Sahara sivatagja, még csak egy kies oaz sem létezett benne, szomorú tapasztalattal kelt fel; hogy a hol nincs, ott ne keress; ki mint vet, úgy arat.

„Brávo!“ felkiált, győzelemmel ugrott fel pamlagáról. Eszébe jutott, hogy a zene leginkább képes az unalom rémeit elűzni, de hogyan? egy hangszer kezeléséhez sem értett. De tudja Pál, mit kaszál. Visszaemlékezett vala éltének egy kellemes órájára, midőn a szomszéd városban volt, egy atyafi egész elragadtatásig nyekkegeté kintornáját „Ach ja Her Jägerle“ anynyira hatott vala idegrendszerére, hogy őt egészen elbájolta.

Azon törte a fejét, udvarába fogadja-e az atyafit, vagy műszerét vegye meg. „Megveszem a műszerét, ez kevesebbe kerül, mikor kedvem lesz, húzhatok magamnak.“

És így tön, a miként beszéle.

Reggeltől nap estig gyönyörködött vala kedves hangszerében, recsegő hangjai kellemetlenül érinték sokak hallidegét.

— Kérem aazatosságvaio mia? — kérdezte vala egy jámbor ember.

— Ja, kend ahhoz nem ért, ez művészet, ennek felalálója isteni ember volt, halhatatlanná is vált érte, mert műve egészen elbájolja az ahhoz érőket. Legyen áldott a neve!

ferblizte a gyapju árát. — Így látták a somogyi emberek a majmot Pesten, s mai napig is, ha valaki meg akarja őket haragítani, csak azt kérdezze tőlök: szépek voltak-e a pesti majmok.

De oh, inexorable fatum! az irigység elrontá vala minden örömét.

Egy szomszéd, kinek a szünni nem akaró zugás kellemetlenül érinté vala füleit, a nyilvánosság terére czeplte művészi izlésével, talentumával egyetemben.



Sokan bosszantották szegényt, messze földről hozzájöttek vala, hogy hallgatnák meg az ő muzsikáját, mire ő a drága, kedves instrumentumot összetörte, a kérdezőknek azt mondotta vala, hogy el van rontva.

Ő pedig megszorodott szívvel állt vala a dicső kintorna romjai felett, átkozta a rossz embereket, kik boldogságát megsokalták vala; előbbeni mulatságát megkezdte, panaszos ajkai azt rebegették vala, hogy: „gonosz a világ.“

A diákmondat.

F. Domine Kálmán, fordítsa le ezen diákmondatot: tantopere uti cum hilaritate dedecet.

Kálmán. Szántó Péter Guti Móricznak mind eladta a gyékényt.

Korrajzok.

VII.



Lamoricière felállítja a katonaságát.

VIII.



Törvényszék elé idézik a szegény tiszamenti papot szabad kir. V. városába. A megidézés éppen déli 12 órára történt.

— Tudja-e a nagy tiszteletű úr, miért hívtuk ide? — kérdi a törvényszék egyik tagja.

— Azt hiszem ebédre — válaszolt bosszankodva a lelkész, — mert éppen déli tizenkét óra, s ilyenkor ebédelni szokott minden becsületes magyar ember.

A MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.



„Eszköze lenni az isteni kéznek,
Egy nem haszontalan tagja az egésznek,
Férfiak! ez gyönyörű jutalom.“

Kazinczy.

Legujabb hír Garibaldiról.

A hazajött bakától tudakozták atyafiai, hogy hallotta-e híret Garibaldinak?

— Nem csak hallottam, de magát is ismerem — válaszolt a baka, — kecskeméti gyerek, a regementünkbe a harmadik batalion, nyóczadik kompániába szolgált, azután hogy a katona regulát megunta, desertált: hogy kézre ne kerüljön Taliánországnak a tulsó végire ment, ott egy armádiát állított.

— De hogy tudta annyira vinni? tudakolák azok.

— Könnyű ott a valamire való embernek boldogulni — magyarázá a baka, — nem kell ott erővelszedni a katonát, hanem a kinek a szíven valami van, keserűségébe felcsap katonának.

— Azt is beszélük, — vág közbe egyik atyafi, — hogy háborút kezdett valamelyik potentát ellen.

— Azt se hidjék kendtek, csak a komendót akarja beljebb tenni Taliánországba.

Csakhogyan szénát eszik.

Széksót vitt az sz—i ember egy catholicus faluba, s ott beállt a falu kocsmájába. A falubeliek mind a legbuzgóbb catholicusok voltak, s valahogy hire menván, hogy református ember van a faluban, seregestől mentek csodálására. Ez nem lévén pipás, unalmában szénaszálat rágogatott. Egy atyafi eléggé megcsodálván a szegény embert, hazafelé tartott, s a vendéglő kapujában találkozott komájával, ki szinte a csodát megnézni jött.

— Hát milyen az a kávényista ember, komám uram — kérde.

— Csak olyan az istenadta, mint más ember, csak hogy szénát eszik.

(Nem úgy volt az, hanem másképp! — Szerk.)

Hogy lehet bodzathéa nélkül izzadni.

Mintegy 6 éve, hogy Hevesmegye egyik helységéből barátom segédlelkészi állomásából szabolcsmegyei K. a—i plebánusnak kineveztetvén, Pestre rándult új állomására kíváncsi házieszközök, s egyéb szükséges kelmék megszerzését eszközölni, a többek közt a kék csillaghoz jegyzett kelméket tartalmazó boltba menván, a már előre összeirt holmikát bevásárolta.

A pesti árusok tudva lévő megelőző készségeik itt is annyiban bebizonyult, hogy barátom által vett kelméknek az illető helyre való átszállítására kínálkozzék, mit is barátom elfogadván, további vásárlásait elvégzendő, utnak indult, de minthogy a megvásárolt kelmék rendszeresen öszverakva azonnal egy közeliben lévő hórühorgas németes egyéniségnek a tudva lévő vendéglőbeni átvételre kézbesítettek; talán a borralalónak megnyerhetése végett a német egyéniségnek úgy tetszett, hogy a tisztelendőséget, ki elindulását későbbre hitte, s ki a német nyelvből valamint most mit sem ért, úgy akkor még kevesebbet tudott, rögtön kövesse.

Menván így barátom különböző utcákba, s különböző boltokba, mindannyiszor az általa nem ismert egyéniséget látta, s azon gondolatra jutott: hogy ezen gyanusnak tetszett nagy ember, ki szüntelen sarkában volt, nem egyéb, mint Pesten létező zsebmetszőknek egyike.

Az ezen gondolatból eredett pánifélelem volt oka, hogy sebesebben haladjon, s ezáltal vélt üldözőjétől menekülhessen, de fájdalom, a német egyéniség hív követője volt, Spitzbub, i kauf nix, geh zum Teufel mon-

dása után egy szivaráros boltba sietett, és ottan a menekülés kedvéért hosszasan időzött, ki jövén ottan, látja a veszedelmesnek vélt embert. Tu Spitzbub, i kauf nix, geh zum Teufel ismétlése után izzadásig sebesen haladott, menván így egy negyedóráig, visszatekintve mit lát ő tisztelendősége? a hórühorgas németet. Most négy órai menés után megáll barátom, azon hiszemben, hogy a német előbbre haladhasson, ő meg más irányban mehessen, akkor a vélt zsebmetsző is megállott, és németül beszélt, mit barátom el nem értett, válaszul adván, tu Spitzbub, i kauf nix, geh zum Teufel.

Már a sok izzadás miatt erejéből kifogyott barátom körültekintvén, egy arra menő uriembert felszólít, lenne szives ezen egyéniséget kérdezni, hogy mi célja üldözé-



sének? mit az úr teljesítvén, azon magyarázatot tette: hogy a kék csillagnál vásárolt kelméit helyre szállítani igyekszik.

Így barátom megvigasztalva lévén, csendes léptekkel G. vendéglő felé indult, hol a szegény gyanus németre hihető dupla stola várakozott.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Orvosi consilium.

X doctor, (a beteghez). No, hát hogy vagyunk, mint vagyunk?

Beteg. Hát uram, kezdjük legelőbb a fejemnél; — nagyon szédelvek.

Y dr. Ah, az nem tesz semmit, elmúlik magától. A börze is gyakran szédeleg, s megint csak meggyógyul, pedig semmit sem vesz be.

Beteg. No — ez hát jól van. Azután a szemeim nagyon homályosak, nem látnak jól és sokat könnyeznek.

X dr. Az nem baj. Nem is szükség nagyon világo-

san látni az embernek. A könyvek pedig bizonyosan örömkönyvek.

Beteg. Igaz, hogy van rá okom. Azután a fogam fáj nagyon.

X dr. Azt ki kell huzatni rögtön!

Beteg. De valamennyi mind fáj.

X dr. Mind ki kell huzatni, az ilyen dolgokban semmi helytelen engedékenység, hanem kérlelhetlen szigor.

Beteg. De akkor aztán mivel eszem, ha megéhezem?

Y dr. No ne féljen ön, majd adunk be önnek valamit, a mitől elmegy az étvágya.

Beteg. Köszönöm. Továbbá nagyon köhögök.

X dr. No ez az ön saját hibája! Erről mi nem tehetünk. Ön meg van hülve; minek engedte magát annyira meghülni?

Beteg. Az igaz, hogy nagyon meg vagyok hülve.

X dr. Lássá! Ezt már most hát csak szenvedje; ez a büntetés. Remélem, hogy egyéb baja nincsen?

Beteg. Dehogy nincs. Szörnyen nyilallik az oldalamban. Valami gyuladásnak kell ott lenni.

Y dr. Azon könnyű segíteni. Tizenkét friss piócza.

Beteg. Jaj csak pióczát ne! nagyon sok volt már rajtam. Most is vérszegénységben sinlödöm.

Y dr. No hát majd inkább köppölyt, rendszerváltoztatás tekintetéből. Egyéb baj nincs?

Beteg. De mennyköt nincs. A karjaimat szakgatja a csúz, nem bírom emelni.

Y dr. Hadd látom: ah ez nem igaz; nem látom, hogy fájna. Ezt csak a rossz akaratú ráfogás híreszteli az ön karjairól. Nincs azoknak semmi bajuk.

Beteg. Hiszen, ha jobban tetszik tudni... A giliszták is nagyon bántanak; azt hiszem, hogy tele vannak a beleim mindenféle élődi féréggel.

X dr. Hja uram, az multhatatlan; az nélkülözhetetlen. Annak minden rendes organismusban jelen kell lenni! azok segítenek önnek a bevett ételeket megemészteni; azok önnek a legjobbakarói; egyébiránt mikor már nem férnek egymástól, úgy is helyet változtatnak.

Beteg. Jól van. Azonban a puffadás az altestemben aligha azt nem sejteti, hogy vizibetegségbe esem.

Y dr. Mit, vizibetegség? Ez hibás elnevezés; ez csak az egészségtelen nedveknek bizonyos helyen való centralisatiója.

Beteg. Tehát ez sem baj. De még az aranyerem is kinez.

X dr. Az nagyon jó, annak most 6 ft. 44 krajczáron áll az áziója.

Beteg. Még egyet instálok. Nem is tudom, hogyan mondjam meg illendő szavakkal? mert szégyenlem ilyen urak előtt; hát nem lehet a... a...; nem tudom a... izé... nem tudom a természet adóját leróni.

X dr. Ah! adót leróni? Ez pedig az első kötelesség. Az nagy nyavalya, ha valaki ezt nem teheti. Dolgozzék ön naponként két annyit mint eddig, hogy jól megizzadjon bele, akkor majd helyre jön az is.

Beteg. Igen, de nem bírok fölállni; a lábaim megtagadják a szolgálatot.

Y dr. Mi-it? azt merészlik tenni? Ezt nem kell

nekik megengedni! Még az volna hátra, hogy a lábak is kezdjenek el öntudatos reflexiókat tenni; a lábak kötelessége a teherviselés és hallgatás. A melyik láb megtagadja a szolgálatot, annak a talpára vesicatoriumot kell kötni! Tehát csak szépen ágyban maradni, felkelni nem szabad, csendesesen lenni, nem sokat mozogni, beszélni épen semmit.

Beteg. Hát instálom, hogy kell diaetát tartanom?

X dr. Diaetát!? Micsoda rossz kifejezéseket használ ön? Azt csak ezelőtt száz esztendővel hiták diaetának; most pedig étrend a neve. Tehát erősen koplalni, könnyű ételeket enni és keveset; kerülni mindent, a miben spiritus van; inni türelemfü-herbatét, az olcsó és jót tesz. Alászolgálja.

(Menet közben.)

X dr. Y doctorhoz. No hála Istennek; ezt ugyan csak gyökeresen meggyógyítottuk.

Hasonlat.

Terke, ha rájön a sor leczkáját mondani, hallgat; Tudja, hogy bölcs, az a ki hallgat a baj közepett.

— Sokáig disputált egy magyar és egy német diplomata egyről mársól; egyszer az utóbbi azt találta a száján kiszalasztani, hogy a németeknek van egyenes missiójuk a *Feketetengeren* uralkodni.

Azt feleli erre a magyar: „Az a fekete tenger, a melyen önök uralkodnak — a **kalamáris**.”

— Azt hitték eddig a historicusok, hogy a Hunyadiakkal rokon *Horogszegi* Szilágyi család kihalt, s most ime nyilatkozik egy tagja a Szilágyi családnak a bécsi Theaterzeitungban, hogy ő is *horogszegre* való.

— Egy népes ünnepély alkalmával valami nem igen kedves egyéniség szörnyű prosopopoeiával elkiáltja magát: „Éljen a haza!”

Senki sem sekundált neki, pedig tele volt a világ olyan emberekkel, a kik szeretnék, hogy éljen.

Másodszor is felköszönti: „Éljen a haza!” Ekkor felszólal egy öreg földmives, jámbor flegmával.

„Megél az az úr nélkül is.”

Egy berlini lap fordításban közli a Szózat ezen versét:

„Ez a föld, melyen annyiszor

Apáink vére folyt.

Ez, melyhez annyi szent nevet

Egy ezredév csatolt.”

Érté „ez a föld“ alatt *Olaszországot* és „apáink“ alatt a — *bajorokat*.

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.



— (Apjuk! Mit tesz az, hogy Galibády diktátor lett? Mi az a diktátor?) Könnyű pedig azt megérteni: Hát az olyan állapot, mikor a diákok diktandó irnak, az iskolamester pedig diktál. Így ni: egyik kezébe veszi a studiumot, másikba a léniát; a melyik nem jól ir, annak a körmére üt vele. No hát, ide vigyázzatok! *Ki- s be-*

kezdve, nagy betűvel Sicilia, *comma* ; ; Palermo, *colon*

vagyis *kettős szúrás* ; ; Messina, *semicolon* vagyis *szú-*

rás és vágás ; ; Fáró, *összekötő jel* — ; jezsuiták, *lud-*

lábak elől hátul „ „ ; Nápoly, *pauza* — ; proklamá-

ció, felkiáltó jel ! ; Lamoricéire, *zárjel közé* () ; N á-

polyi sereg, szétszórt betűkkel; idegen légiót, frac-

ture; Bourbon, nem jól van, *ki kell vakarni;* Róma,

punktum • ; Velence, *kérdőjel* ? ; diplomacia, *a márgón*

kivül;

Közben közben aztán egy-egy diák felkiált :
Cavourius. Rekturam, kérem szépen *forditok.*

Diktator. No hát csak *fordíts rajta,* de hamar.

Viktórius. Rekturam, kérem szépen, én már *Rómá-*

nál vagyok.

Diktator. Hát csak siess. Hát te Bonuspartus, mért nem irsz?

Bonuspartus. Csak a *tollamat hegyezem.* Diktálja csak tovább rekturam, majd *utolérem én.*

Bos-co diák. Rekturam, egy *disznót* csinál-
tam ide.

Diktator. Nyald fél hamar.

Lamoriczius. Rekturam, szeretnék egy kicsit *kimenni*
stb. stb.

Hát így megy ám az a diktálás.

— — No már így aztán könnyű *idegen légió*nak lenni! mint a hogy irlandi uraimék veszik a dolgot. Ott-hon felespik a felpénzt, a pápa költségén elvitetik magukat Itáliába, ott felöltik a veres galléros mundért; megeszik a tömérdek sok rizskását, meg narancsot, felszedik a Péter-filléreket, egy kicsit káromkodnak, egy kicsit megöklözik a tiszteiket, s azzal a legelső ellenségnek, a kit meglátnak, megadják magukat s szárdinai költségen megint visszaszállítatnak Irlandba. Ezt nevezem aztán *Lustpartienak.* Bezzeg mi nem ilyen könnyen jöttünk ki Ázsiából; de nem is ilyen könnyen megyünk vissza.

— — Tráni gróf Cápuaiban egy nápolyi hű regementhez szép beszédet tartott; mely azon végződött : „előre tehát, Nápoly felé.“ A hű ezred meg is fogadta a szót, mert azon az éjszakán mind — *elszökött* előre Nápoly felé.

— — A homburgi bank meg látszik bukni akarni. Egy spanyol milliókat nyert el tőle, s most már a rezervája is oda van. Tehát az idén a bankokra rosz idő kezd járni.

— — Lamm Móríc úr azt az ujitást hozta be a diplomaticus stylumba, hogy a *közbekiáltások*at is kezdi használni; egy legközelebbi diplomaticai jegyzékében ez is olvasható „*hahaha.*“ Várom már, hogy mikor kezdi azon, hogy „*ujju!*“

— — A szegény poseni lengyel is azzal fenyegeti a poroszt, mikor nagyon rajtahajt az executióval: „megállj csak, majd eljön a *Gorbáti* (a pupos) majd máskép lesz akkor. Perse, hogy Gorbáti alatt Galibádyt érti. Pedig de messze van még oda?

(Mit tesz az diákul, hogy „*Clam*“?) Valaha azt jelentette, hogy „*alattomban*“ hanem most azt jelenti, hogy „*nyilvánosan.*“

— — *Megint* eltűnt egy jámbor Steuercontroller Kecske-métről; tősgyökeres *Krobot* neve után ítélve, ez is aligha nem az *irlandi* légió tagja, magával vitt 5380 *önkéntesen* összetoborzott forintot az adópénztárból. Azt írják felőle, hogy Olaszországba ment *valamelyik csapathoz önkéntesnek.* Ha nagyon siet, biz az még ott találhatja *Lamoricéiret.*

— — Hogy tetszik neked az a regény, a minek az a címe, hogy : „*a csehek Magyarországon?*“ (Nekem?) Igen. (Hát kendnek hogy tetszik?) Vagy úgy! (Nekem is úgy.)

Ez is a Sphinx szájába való talány : „*mi az?*“ a *majoritás* arra szavaz, hogy a *minoritásnak* van igaza; s a *majoritás minoritásban* marad a *minoritás* ellenében.“ Ennek a kulcsa az, hogy a magyar nemzetet a doktor urak úgy szokták mindig nevezgetni, hogy „*a minoritás.*“ Fejtsd meg a többit.